

Évközi 10. vasárnap

Lk 7,11-17

A naimi ifjú feltámasztása

Jézus feltámasztásai közül ez a csodaelbeszélés abban különbözik a többtől, hogy szóanalomból, kérés nélkül végzi. Az evangélista Jézust „Úr”-nak nevezi, ami nem csak vallási cím, de a zsidóknál a héber Adonaj szót a Septuaginta Küriosz-nak, azaz Úrnak fordítja, tehát isteni felségcím. Lukács minden evangélistánál többször, mintegy 42-szer szólítja Jézust Úrnak, ez inkább Pál, mint a szinoptikus evangéliumok szóhasználatának felel meg. Korábban egyértelműen Jézusnak Jahveval való azonosítás nyelvtani bizonyítékának tekintették, noha valószínűbb, hogy csak Jézusnak a gonoszsággal szembeni erejére, illetve messiási voltára utaló felségcímként használt Lukács. Érdekes módon nem a hatalmát hangsúlyozta, hanem a könyörületét, vagy az eset láttán mély megindultságát. Mivel Jézus a naimi ifjút a síkságon mondott boldogságbeszédei után támasztotta fel, ezzel a csodával valószínűleg a szomorkodók boldogságát kívánta előmozdítani.

Nem csak Jézus, hanem Lukács együttlérzése is különösen megnyilvánul az evangéliumokban a szerencsétlen asszonyok iránt. Csak Lukács beszélt a Jézust kísérő asszonyokról (8,2-3). Sőt arról is csak Lukács számolt be, hogy a Mester hosszas párbeszédet folytat Mártával és Máriával (10,38-42). Lukács második művében, az Apostolok Cselekedeteiben találkozunk nőkkel az ősegyház vezetői között. Az evangélista említi Máriát (ApCsel 1,14; 12,12), Lídiát (16,15), Priscillát és Aquillát (18,26), valamint más diakonisszákat (21,4.99).

A naimi ifjú története emlékeztet Illés prófétára, aki szintén feltámasztotta a száreptai özvegyasszony egyetlen fiát (1Kir 17,17-24). Az ószövetségi hagyományban nevelkedett hallgatóságnak kézenfekvő volt az asszociáció. Lukács akit Úrként mutatott be, igen emberi módon viselkedett. Úgy beszélt a gyászoló özvegyvel, mint egy jó szomszéd vagy együttérző rokon. Jézus óhatatlanul Isten emberszeretetének és irgalmának a hírnöke lesz. A halottat szavával támasztja fel, és a halott beszédével igazolja, hogy életben van (15. v.).

Az természetes, hogy a gyógyítás után félelem szállta meg a gyászoló rokonokat. Az öröm és a félelem vegyes érzése élhetett bennük. Ez váltotta ki az Isten-dicséretet. Amikor a körülálló és valószínű a gyászolók felkiáltanak: „Nagy próféta támadt közöttünk!” (16b), minden valószínűség szerint úgy értették, az ujjáéledt Illéssel találkoztak. Jézus irgalmas csodatétele elterjedt Judea egész vidékén, a gyógyítást messiási jelnek fogták fel az emberek.

Szeretteink halálát általában Isten büntetésének vagy bosszújának tartjuk. Amikor a keresztények feltámadásról vagy a halottak feltámadásáról beszélnek, akkor a mai ember számára is nagyon érzékeny témát érintenek. Ezt a tant a mai ember hitetlenkedve hallgatja, csodaváró lélekkel abban reménykedik, hall majd egy történetet arról, hogy valaki visszatért a halálból. A váratlan halállal, az ártatlanok halálával vagy a gyermekek halálával kapcsolatban még élesebb vádat fogalmaznak meg az emberek az Istennel szemben. A halál kapcsán még az istentagadók is az élet urának tekintik az Istent. A legnagyobb lelkipásztori kihívás a gyermekét temető anyát vigasztalni. Talán ez a történet arra készíti az igazi lelki embert, hogy újra emlékeztessen Jézus irgalmas tetteire.

Kevesen gondolnak arra, hogy Jézus minden meggyógyítottja és feltámasztottja, így Lázár is, meghalt. Amikor a feltámadásról beszélünk, az ún. második halál elkerüléséről beszélünk. Nem arról, hogy a fizikai halált valaki is elkerülné, hanem arról, hogy a fizikai megsemmisülés nem az ember halála. A bibliai szóhasználatban nem egészen egyezik a test halála és a lélek örök élete. Ez az elképzelés ugyanis a hellén filozófiából származik, és nem felel meg a bibliai gondolkodásmódnak. A Biblia nem értékeli le a testet, az embert csak testben tudja elképzelni, ezért nem Jézus lelkének, hanem testének a feltámadásáról beszél. A halandó test helyett megdicsőült test kíséri személyiségünket a feltámadásba és az örök életbe. Az emberek a halálról mindig földi dimenzióból beszélnek, Jézus és az újszövetségi Szentírás viszont az örök élet fényében, Jézus feltámadásának szemszögéből szól a halálról. Erre a szemléletmódra nehéz szert tenni és csak élő hittel lehetséges. De ez a szemléletmód oldja a fizikai halál fájdalmát, és megváltoztatja szemléletünket a földi életről is.

A naimi ifjú édesanyjának imája

Uram! Teljes volt az elkeseredésem. Elvesztettem mindent, amiért addig éltem. Azt hittem, hogy meggyűlöltél, hogy többé nem kívánsz rám tekinteni. De egyszer csak megjelentél a semmiből! Megláttam a szemedben azt a szeretetet, amelyhez foghatót azóta sem láttam. Szóltál, és megtörtént a csoda! Visszaadtad nekem azt, amiről azt gondoltam, örökre elveszett. Újra értelmet és boldogságot adtál életembe! Köszönöm neked ezt, Jézusom! Kimondhatatlan a hálám irántad, mert ezáltal még közelebb kerülhettem hozzád! Bocsáss meg nekem, ha elhamarkodottan ítélkeztem! Bocsáss meg, mert azt gondoltam, elhagytál engem! Szeretlek, Uram! Amen.